

Expeditionerna av Abdullah bin Rawahah (ra) & Amr bin Umayyah Damri (ra)

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sade Hans Helighet, Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba), att han skulle fortsätta att nämna expeditioner från den Helige Profetens (sa) liv.

Expedition av Abdullah bin Rawahah (ra)

Hans Helighet (aba) sade att det fanns en expedition ledd av Abdullah bin Rawahah (ra) som ägde rum i Shawwal, år 6 efter Hijra. När Abu Rafi' dödades, utsåg judarna Usair bin Rizam till deras ledare. Han tillkännagav att han skulle vara annorlunda jämfört med tidigare judiska ledare och att den Helige Profeten (sa) inte skulle segra över judarna under hans ledarskap. Han började besöka olika judiska stammar för att uppmana dem att strida mot den Helige Profeten (sa).

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra), som skriver:

"När den Helige Profeten (sa) informerades om dessa omständigheter, sände han omedelbart en ansarisk följeslagare vid namn Abdullah bin Rawahah (ra) tillsammans med tre andra följeslagare till Khaibar. Han instruerade dem att resa i hemlighet, inhämta information om situationen och snabbt återvända. Abdullah bin Rawahah (ra) och hans följeslagare arbetade mycket noggrant och lyckades samla in detaljerad information. De kretsade kring Khaibars fort och nådde till och med mötesplatserna för Usair bin Rizam och hans följeslagare. De hörde personligen hur de planerade mot den Helige Profeten (sa). Under denna tid kom en icke-muslim vid namn Kharijah bin Husail från Khaibar till Madinah. Han bekräftade Abdullah bin Rawahahs (ra) rapport och sade: 'Jag har lämnat Usair i ett sådant tillstånd att han samlar sina arméer för att attackera Madinah.'"

Efter denna bekräftelse sände den Helige Profeten (sa) trettio följeslagare under ledning av Abdullah bin Rawahah (ra) till Khaibar. Även om det exakta uppdraget som den Helige Profeten (sa) gav dem inte är tydligt, verkar det som att målet var att kalla Usair till Madinah för att nå en ömsesidig överenskommelse och därmed avsluta konflikterna. Den Helige Profeten (sa) var så angelägen om att skapa fred att han till och med var villig att acceptera Usair som ledare över Khaibar, förutsatt att han avstod från att orsaka mer oreda.

När Abdullah bin Rawahahs (ra) grupp nådde Khaibar, begärde de först en garanti för fred och säkerhet från Usair bin Rizam. Detta visar hur hotfull situationen var. Usair krävde också en liknande garanti från Abdullah bin Rawahah (ra). Därefter diskuterade Abdullah bin Rawahah (ra) med Usair och förklarade att den Helige Profeten (sa) ville skapa fred och säkerhet och att det bästa sättet var att Usair skulle resa till Madinah och personligen samtala med den Helige Profeten (sa). Usair verkade gå med på detta och förberedde sig för att resa med en grupp på trettio judar, medan Abdullah bin Rawahah (ra) också hade trettio män med sig.

När dessa grupper nådde en plats som heter Qarqarah, ungefär sex mil från Khaibar, förändrades Usairs avsikter. Under en konversation försökte han greppa svärdet från en av de muslimska följeslagarna, Abdullah bin Anis (ra). Abdullah insåg omedelbart faran och

utbrast: "O Guds fiende! Vill du förråda oss?" Kort därefter utbröt strider mellan de två grupperna. Trots att muslimerna var oförberedda och judarna hade planerat detta, var Allahs nåd sådan att muslimerna klarade sig utan att förlora några liv, medan varje jude i gruppen dödades.

När gruppen återvände till Madinah och den Helige Profeten (sa) informerades om händelsen, tackade han Gud och sade:

"Tacka Gud för att ni räddades från detta grymma folk."

Kristna historiker har påstått att muslimerna hade avsikten att lura och döda Usair och hans män, men detta är bara ett uttryck för västerländsk envishet. Abdullah bin Anis' (ra) ord, "Vill du förråda oss?" och den Helige Profetens (sa) uttalande, "Tacka Gud för att ni räddades", visar tydligt att muslimernas avsikter var rena och fredliga. Händelsen var ett resultat av judarnas förräderi, som genom Allahs nåd slog tillbaka på dem själva.

(The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 101-105)

Expeditionen av Amr bin Umayyah Damri (ra)

Hans Helighet (aba) sade att det fanns en expedition ledd av Amr bin Umayyah Damri (ra), som sändes i riktning mot Abu Sufyan. Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra), som skriver:

"Det råder oenighet bland historiker angående datumet för denna expedition. Ibni Hisham och Tabari har noterat den till år 4 efter Hijra, medan Ibni Sa'd har skrivit att den ägde rum år 6 efter Hijra. Allamah Qustalani och Zurqani har gett företräde åt Ibni Sa'ds version, och därför har jag också nämnt den bland händelserna från år 6 efter Hijra. Allah vet bäst. Baihaqi har också stött detaljerna i den redogörelse som nämns av Ibni Sa'd, men från denna redogörelse kan man inte fastställa exakt när det ägde rum."

(The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 108)

Hans Helighet (aba) citerade vidare Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra), som beskriver denna expedition enligt följande:

"Minnet av deras förnedrande nederlag under Ahzab-expeditionen väckte starka känslor av vrede hos Quraysh i Mecka. Naturligtvis kändes denna ilska särskilt av Abu Sufyan, som var Meckas ledare och som personligen hade blivit förödmjukad under Ahzab-expeditionen. Under en tid brann Abu Sufyan i denna ilska, men till slut blev det outhärdligt, och den dolda elden flammade upp. Deras största fiendskap, ja, deras verkliga fiendskap, riktade sig mot den Helige Profeten (sa). Därför tänkte Abu Sufyan att om deras öppna strategier och planer inte hade lyckats, varför då inte eliminera Muhammad (sa) genom en dold plan? Han visste att det inte fanns någon officiell säkerhet runt den Helige

Profeten (sa). Tvärtom gick han ofta fritt på gator och i gränder i staden utan skydd. Han besökte moskén minst fem gånger om dagen för bönen och var tillgänglig även under resor. Vilken bättre möjlighet kunde det finnas för en lönnmördare?

När denna tanke slog honom började Abu Sufyan i hemlighet planera för att mörda den Helige Profeten (sa). När han hade bestämt sig, tilltalade han en grupp unga män bland Quraysh och sade: 'Vet ni att Muhammad (sa) går fritt på gatorna och i gränderna i Madinah?' Dessa unga män blev genast intresserade. Kort därefter kom en ung beduin till Abu Sufyan och sade:

'Jag har hört ditt förslag och är redo att utföra detta. Jag är modig och snabb i handling. Om du ger mig detta uppdrag och förser mig med hjälpmedel, är jag redo att sätta igång. Jag har en dolk (kort svärd) som kommer att förbli gömd som en gamens dolda vingar. Jag ska attackera Muhammad (sa) och sedan fly till en karavan så att muslimerna inte kan fånga mig. Dessutom är jag välbekant med Madinahs gator.'

Abu Sufyan sade: 'Nåväl, du är mannen vi söker.' Därefter gav han honom en snabb kamel och försåg honom med förnödenheter, samtidigt som han betonade vikten av att hålla planen hemlig.

När denne man hade lämnat Mecka, reste han mot Madinah, gömd på dagen och resande på natten. På sjätte natten nådde han Madinah. Efter att ha tagit reda på den Helige Profetens (sa) vistelseort, begav han sig till Bani Abdul-Ashhals moské, där den Helige Profeten (sa) befann sig. På den tiden kom nya människor ofta till Madinah, så ingen muslim blev misstänksam. Men så snart den Helige Profeten (sa) såg mannen närma sig, sade han: 'Denna man har kommit med onda avsikter.' När mannen hörde detta började han röra sig snabbare mot den Helige Profeten (sa). Men Usaid bin Hudair (ra), en ledare bland ansarerna, rusade fram, grep honom och under tumultet (bråket) föll mannens dolda dolk fram. Mannen skrek av rädsla: 'Min död! Min död!'

När han hade övermannats frågade den Helige Profeten (sa): 'Berätta sanningsenligt, vem är du och med vilket syfte har du kommit?' Mannen svarade: 'Om mitt liv skonar, ska jag berätta.' Den Helige Profeten (sa) sade: 'Ja, berätta sanningsenligt och du kommer att bli förlåten.' Därpå berättade mannen hela historien för den Helige Profeten (sa), inklusive belöningen som Abu Sufyan hade utlovat. Mannen stannade sedan i Madinah i några dagar och konverterade av egen vilja till islam, och började därefter tjäna den Helige Profeten (sa).

Denna blodiga konspiration från Abu Sufyan gjorde det ännu viktigare att hålla sig informerad om Qurayshs planer och avsikter. Därför sände den Helige Profeten (sa) två av sina följeslagare, Amr bin Umayyah Damri (ra) och Salmah bin Aslam (ra), till Mecka. Med tanke på Abu Sufyans mordförsök och tidigare blodtörstiga planer, gav den Helige Profeten (sa) sina följeslagare tillstånd att eliminera denna krigsfiende till islam om möjlighet skulle uppstå. Men när de nådde Mecka blev Quraysh varse om deras närvaro, och dessa två följeslagare

tvingades återvända till Madinah för att rädda sina liv. På vägen tillbaka mötte de två spioner som Qurayshs ledare hade skickat för att samla information om muslimerna och den Helige Profeten (sa). Det är inte osannolikt att denna plan var en del av en annan blodig konspiration. Men genom Guds nåd upptäckte Amr och Salmah deras spionage, och efter en strid lyckades de döda den ena spionen och ta den andra som fånge, vilken de förde tillbaka till Madinah."

(The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 106-108)

Hans Helighet (aba) sade att han kommer att fortsätta nämna dessa händelser i framtiden.

Bedrägliga Världsmakter

Hans Helighet (aba) nämnde att han ständigt uppmanar till böner för Pakistan, där situationen då och då blir mycket extrem. Det verkar som om regeringen är i händerna på extremister. Tidigare brukade minareterna eller kupolerna på våra moskéer förstöras, men bara igår, under förevändningen att bygga en väg, revs en hel Ahmadiyya-moské som byggdes före delningen av Indien och Pakistan, påverkad av religiösa ledare, med hjälp av en bulldozer. Detta är dagens verklighet, och endast Allah den Allsmäktige kan snabbt hantera sådana människor och vända deras handlingar tillbaka mot dem själva. Därför måste ahmadi-muslimer fokusera mycket på böner.

Hans Helighet (aba) nämnde att när det gäller Palestina sägs det att ett avtal finns på plats, men ändå sker incidenter. Vissa människor gläds åt avtalet; dock kan man inte lita på onda krafter. De säger en sak men gör en annan. Därför finns det ingen anledning att bli alltför glad, utan fokus bör ligga på intensifierade böner. Muslimer bör använda visdom för att uppnå sina rättigheter; må Allah den Allsmäktige göra det möjligt för dem att göra så.

Begravningsböner

Hans Helighet (aba) nämnde några avlidna medlemmar i församlingen vars begravningsböner han skulle leda i deras frånvaro.

Sheikh Mubarak Ahmad

Sheikh Mubarak Ahmad, som var Nazir Diwan i Rabwah. Han tjänstgjorde som lärare vid Talimul Islam High School i cirka 15 år och undervisade sedan vid olika statliga skolor. Han tjänade församlingen i 40 år. Han vigde sitt liv åt trons tjänst under den Fjärde Kalifens (rh) tid och fortsatte att tjäna i olika roller. Han arbetade också i olika funktioner inom församlingens stödorganisationer. Han uppmanade alltid missionärer att utveckla en stark koppling till Gud. Han var regelbunden i sina böner och rådde alltid andra att upprätthålla en koppling till kalifatet, samtidigt som han bad för att hans barn skulle göra detsamma.

Han uppfyllde sitt löfte om hängivenhet, vilket Hans Helighet (aba) intygade, eftersom han också hade arbetat tillsammans med honom. Sheikh Mubarak Ahmad var ett exempel på att

sätta tron före världen. Han strävade alltid efter att fortsätta tjäna, även när han var sjuk. När hans barn bad honom att vila, svarade han att hans pensionering skulle vara vid hans bortgång. Han älskade att studera och kunde alltid hittas med en bok. Han var mycket kunnig om församlingens regler och föreskrifter. Han efterlämnar sin fru, sex döttrar och en son. Hans Helighet (aba) bad att Allah skulle ge honom förlåtelse och nåd.

Muhammad Munir Adelvi

Muhammad Munir Adelvi från Qatar. Han efterlämnar tre söner och en dotter. Han var aktiv inom spridningen av tron och en god talare. Han deltog i några program med den Fjärde Kalifen (rh) tillsammans med araber på Muslim Television Ahmadiyya (MTA). Han skrev också tio böcker. Även om han hade accepterat Ahmadiyyat relativt nyligen gjorde han ett stort arbete. På grund av sina spridningsinsatser mötte han stor opposition och fängslades till och med i Syrien under en period. Många människor accepterade Ahmadiyyat genom hans insatser.

Han var hängiven till kalifatet och hade vigd sig åt Ahmadiyyat. Han översatte också olika böcker från engelska till arabiska. Han var mycket ödmjuk och såg alltid program relaterade till Hans Helighet (aba) på MTA. Han såg till att göra sina finansiella bidrag före sin bortgång. Han deltog i TV-program där han presenterade Ahmadiyya-församlingens perspektiv och fick som följd till och med dödshot. Han tog varje tillfälle att tala om den Utlovade Messias (as) och Ahmadiyyat. Hans Helighet (aba) bad att Allah skulle ge honom förlåtelse och nåd och möjliggöra för hans barn att fortsätta hans arv av dygder. Må Allah höja hans rang.

Abdul Bari Tariq

Abdul Bari Tariq från Rabwah, som var ansvarig för Datorsektionen vid Waqf-e-Jadid i Rabwah. Han drabbades av cancer och skrev till den Fjärde Kalifen (rh), som rekommenderade en medicin som hjälpte honom att tillfriskna. Det var då som Abdul Bari Tariq skrev och vigde sitt liv åt trons tjänst. Han gjorde stora insatser för att digitalisera alla församlingens kontor. Han digitaliserade även Ahmadiyya-sjukhusens system i Nigeria och Benin.

Han efterlämnar sin mor, sin fru, en son och fem syskon. Han tjänade församlingen i 21 år fullständigt osjälviskt och skapade ett exempel för alla livshängivna. Han lovade att tjäna till sin sista stund, vilket han också gjorde. Hans Helighet (aba) bad att Allah skulle ge honom förlåtelse och nåd.